

PETRKLÍČ

Milí farníci a čtenáři Petrklíče

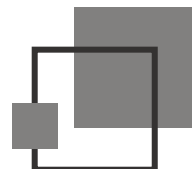
Chtěl bych tentokrát zareagovat na obrázek, který máme na titulní straně tohoto čísla. Asi jste na něm poznali představitele různých národů, etnik a kultur. Možná jste si též uvědomili, že obrázkem se navozuje tematika misí. A vybavily se vám vzpomínky na Misijní jarmark, který míváme v České o neděli Krista Krále (letos 20. listopadu), nebo na jiné misijní aktivity. Třeba si také vzpomenete na článek ve 3. čísle Petrklíče z roku 2017, věnovaný společenství Živého růžence a jeho zakladatelce Paulíně Marii Jaricotové (22. července 1799 – 9. ledna 1862). Tehdy jsme se věnovali především duchovnímu odkazu Paulíny, dnes se zaměříme na její misijní působení.

Bůh jí roku 1816 vnukl myšlenku založit modlitební společenství a zprostředkovávat pomoc misiím. Proto Paulína v roce 1818 založila modlitební skupinu dívek, které kromě pravidelné modlitby věnovaly každý týden také desátek ze svých příjmů na misie. Zpočátku bylo „Dílo šíření víry“ malý dobrovolný spolek, ale rychle se rozrůstal a šířil po Francii i do dalších evropských zemí. Papež Pius XI. tomuto dílu dne 3. května 1922 udělil papežský status, čímž potvrdil jeho přínos univerzální církvi a učinil je základem dnešních Papežských misijních děl, největší agentury na pomoc misiím v katolické církvi.

Beatifikační proces Paulíny Jaricotové se zahájil v roce 1926 a papež František jej završil 22. května 2022 prohlášením Paulíny za blahoslavenou. Dal nám ji za příklad horlivé křesťanky a zapálené misionářky, abychom podle jejího vzoru, provázeni její přímluvou v nebi, mohli evangelizačně působit v tomto světě a přivádět lidi ke Kristu. Stát se misionáři a vydávat svědectví o Božím království není naše „vedlejší povolání“, ale hlavní náplň života na této zemi.

Přeji Vám, abyste se stali misionáři, hezky prožili Misijní neděli a skutečně začali evangelizovat lidi ve Vašem okolí. Ať Vám v tom Bůh žehná.

P. Jaroslav Filka

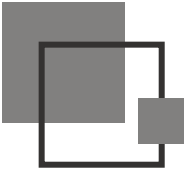
Milona von Habsburg – přednáška Šířitelé pokoje

Článek je zpracovaný podle přednášky, která zazněla v rámci katolické charismatické konference, konané dne 6. až 10. července 2022 v Brně. Přednášející je původem ze slavného panovnického rodu. Působila v Medžugorje jako překladatelka a propagátorka humanitární organizace Mary's Meals. Od r. 2018 je asistentkou velvyslance Lichtenštejnska u Svatého stolce a žije střídavě v Římě, ve Vídni a v Medžugorji.

Chtěla bych začít příběhem z vlastní rodiny. Abych vám ukázala, jak se historie opakuje. Můj otec musel po druhé světové válce opustit Maďarsko. Tehdy přijalo Portugalsko spoustu uprchlíků z aristokratických rodin. Otec v patnácti letech dorazil do Portugalska a byl tam úplně ztracený. Neznal zemi a nemluvil portugalsky. Jeho rodina jela do Fatimy, aby navštívila patronku Portugalska Pannu Marii Fatimskou. Náš otec nám vždy vyprávěl, že tam našel vnitřní pokoj. A musím říct, že tatínek nám v rodině tento pokoj stále předával. Říkal nám vždy, že svět nám může ukrást všechno. Ale jestli máme v srdci Boží pokoj, nic neztratíme. A mnohokrát, když jsme zažívali situace velkého bezpráví, jsem řekla tatínkovi, že s tím musím něco udělat. Ale on mi odpověděl, že Bůh to vidí. Měl v tom u nás velkou autoritu, protože to byla jeho žitá zkušenost.

Tatínek nás brávil každý rok celou rodinu na pouť do Fatimy. A tak pro mě bylo docela normální to překvapení, když začalo zjevení Panny Marie v Medžugorje. Také sestřenice maminky byla sekretářkou sestry Lucie, jedné z vizionářek z Fatimy. Z toho důvodu byla zjevení Panny Marie v naší rodině bez problémů přijatelná. Když jsem poprvé slyšela mluvit o Medžugorje, tak jsem si říkala, že ho nepotřebuji. Protože máme církve, máme Fatimu, a nepotřebujeme něco dalšího. V pětadvaceti letech jsem si myslela, že už dost věcí chápu, ale nebyla to tak úplně pravda. Protože v momentě, když jsem si říkala, že žádné Medžugorje nepotřebuji, tak jsem najednou cítila, že ten fatimský koutek v mém srdci začíná ožívat. Měla jsme takové zvláštní vnitřní pocity. A jako by mi něco uvnitř mě říkalo, ona je tam, měla bys tam jet. Já jsem vnímala, že mám ten vnitřní hlas poslechnout. Byl to až takový vzrušující pocit, že začíná nějaké dobrodružství. Tehdy jsem žila v Mnichově, kde se začínalo o Medžugorje mluvit. A jak víte, v našich rodinách často děláme nějaké oslavy. V květnu roku 1984 jsme měli rodinnou oslavu. Byla nás tam spousta mladých lidí, někteří měli dlouhé róby, byli krásně oblečení. U stolu jsme měli jediné téma, a to, že jestli je Medžugorje pravdivé, tak náš

život nemůže zůstat stejný. A o dva měsíce později se vypravily do Medžugoje dva autobusy plné mých příbuzných.

Bylo to třetí výročí zjevení v Medžugorje. Všichni jsme tam zažili zkušenost s Bohem a změnilo to naše srdce i životy. Tak jak to říkají vizionáři, potkali jsem tam Paní, která je poslaná od Boha pro dnešní dobu. Vizionáři vyprávějí, že napoprvé měli při zjevení velkou bázeň, protože Panna Maria byla tak nádherná a tak svatá. Ani nevěděli, jestli jí můžou tykat nebo vykat. Potom ale viděli, že k nim má laskavý a přátelský vztah, a tak jí začali s velkou důvěrou tykat. První den, když ji uviděli, tak všichni zběsile utekli. Druhý den jim to ale nedalo a šli se podívat na to samé místo, jestli tam po ní nezůstaly nějaké stopy. A ona už tam byla a čekala na ně. Zde začala jejich každodenní setkání s ní, která v určitých intervalech pokračují dodnes. A když dostali odvalu zeptat se jí, kdo je, odpověděla, že je blahoslavená Panna Maria, královna pokoje. A její syn ji posílá, protože svět je v nebezpečí zkázy. Lidstvo ztratilo pokoj. Maria přišla, aby nám ukázala cestu k němu. Její syn je náš pokoj. Den poté bylo další zjevení, kde vizionářka Maria viděla Pannu Marii pod velkým křížem, kde plakala a opakovala slovo pokoj, pokoj, pokoj. Mezi Bohem a lidmi musí zavládnout pokoj a také mezi lidmi musí zavládnout pokoj. Jedině postem a modlitbou je možné se vyhnout válkám.

Toto je jádro poselství Medžugorje. A vizionáři říkají, že v poselstvích stále jde o to, jak otvírat svá srdce pokoji, který přichází od Boha. Naše srdce jsou sevřená starostmi, pochybnostmi, úzkostmi. Panna Maria má zvláštní úkol otevřít naše srdce Ježíšovi, tak jako bylo i její srdce otevřené pro Boha. Ona je v celých dějinách lidstva tou, která pána Ježíše milovala víc, než jakákoli svatá nebo svatý. Zajímavé také je, že všichni velcí světci byli jakoby zamilovaní do Panny Marie. Panna Maria chovala Ježíše v náručí, jako malinké miminko. Proto je schopna dovést nás do důvěrného vztahu s Ježíšem, ona ho hluboce zná a miluje. Když Ježíš vystoupil na nebesa, ona zůstala, aby pomáhala apoštolům v jejich středu. Je to matka církve. My jsme církve, my jsme tělo Kristovo. To je neskutečná milost, neuvěřitelná důstojnost, kterou máme. Svatý otec vždy opakuje: „Jeden svatý lid boží,“ který jsme my. A je to krásné.

A nyní o mém prvním osobním setkání s Bohem v Medžugorje. Opravdu jsem nic takového nečekala. Měla jsme velkou lásku k fatimským zjevením, ale toto bylo opravdu velké překvapení. Když jsme byli v Medžugorje, tak jako všichni poutníci jsme chtěli navštívit kopce zjevení a zajít na mši svatou. Večer ve stanu jsme se s mými tetami bavily velice upřímně o realitě života. Osmdesátileté tety mi vykládaly o jejich strádání jako uprchlíků za války, byly to věci, které jsem vůbec nevěděla. Jsou to témata, o kterých se běžně nebavíme, o těchto věcech spíše bolestně mlčíme. Protože pouť byla ještě za komunistického režimu v Jugoslávii, policie nás druhý den upozornila, že když máme na stanu znamení kříže, tak v něm nesmíme spát, protože je to zakázané. Vyhnali nás ze stanu, a tak jsme spali mezi vinicemi pod širákem. Byla to opravdová pouť. V ohromném horku jsme se pěšky šplhali na Podbrdo a Križevac. Bylo to 25. června 1984. Tři roky po začátku zjevení.

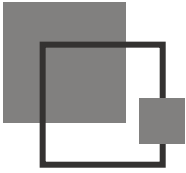
Križevac je velký kopec, na kterém se lidé při stoupání nahoru modlí křížovou cestu. Naše skupina šla docela rychle a já jsem nebyla schopná jim stačit, jako bych na sobě cítila obrovskou tíhu a nevěděla jsem proč. Byla jsem mladá a docela sportovní typ. Šla jsem opravdu pomaloučku krok za krokem, až jsem se dobrala k pátému zastavení. A tam už jsem nemohla, a tak jsem si sedla. A dívala jsem se z kopce na

kostel, který byl odsud pěkně vidět. Tenkrát tam nebylo nic kolem, jen vinice. A najednou jsem pocítila kolem sebe něčí silnou přítomnost. Byla to přítomnost někoho živého. A kolem mě se udělalo naprosté ticho. Jako by se nějaká osoba dívala velmi laskavým pohledem přes celý můj život. A s obrovskou láskou viděla všechny situace mého života, i ty nejhorší. Svůj život jsem mohla vidět skrze její oči a byl to ten nejkrásnější pohled, který jsem kdy zažila. Nebylo tam vůbec žádné odsouzení, zesměšňování, ironie. Cítila jsem se před ní úplně obnažená, ale zároveň naprosto přijatá. Pod tímto pohledem také zmizely všechny moje soudy. Ta osoba mi dala tři otázky: „Jestliže je Medžugorje pravdivé, jak jsi vlastně žila dosud jako křesťanka?“ Všechno musí začít nanovo a být jinak. Já byla odjakživa praktikující katolička. A myslela jsem si, že v mém životě je vše rámcově v pořádku. A v tu chvíli jsem viděla, že jsem z plnosti víry nic nepochopila. Druhá otázka zněla: „Kdo je ten Bůh, v něhož věříš?“ Vždy jsem otevřeně říkala, že v Boha věřím. Ale můj život s tím úplně nekorespondoval. A v tu chvíli mi to najednou došlo. A třetí otázka zněla: „Věříš, že tento Bůh skutečně existuje?“ Tenkrát se stalo něco, na co do smrti nezapomenu. Jako by ožil i všechny vzduch, prostor kolem nás. Vše kolem bylo živé a mladé, těžko to popsat. A přitom to nebylo něco, ale přítomnost té osoby. Nebylo to žádné magnetické pole, byla to živá bytost. Byla to bytost tak ohromná a mocná, že bych musela zemřít, kdyby to pán Bůh brzy neukončil. Ta osoba na mě hleděla a chtěla, ať jí vrátím něco, co jsme jí ukradla. Ve světě aristokratů jsem si hledala svoje cestičky a dělala svoje volby. Ten hlas mi říkal, že mu mám vrátit samu sebe. Bůh po mně toužil a má plán pro můj život, jak jsem pochopila. A následně mezi námi nastal živý dialog, který už nikdy neskončil.

Zůstala jsem potom sedět na kameni a sama sebe jsem nepoznávala. Nemohla jsem ani chodit. Byla jsem úplně proměněná, protože když vás pronikne tento pohled, stáváte se podobnými tomu, jak vás vidí. Všechny mé dosavadní jistoty zmizely. Zůstala jsem tam sedět, než přišel zezdola nějaký kněz. Vstala jsem a poprosila ho, aby mi pomohl se dostat na kopec, že to sama nezvládnou. On mi nabídl, abych šla za ním a já šla v jeho stopách. Uvědomila jsem si, že jsem závislá na tom, jak mi Ježíš ukazuje každý krok dopředu. Na hoře pod křížem jsem vůbec nevěděla, co mám dělat. A tak jsem se šla vyzpovídat, protože to je první krok pro přijetí Božího pokoje do srdce. Toto byla první opravdová zpověď mého života. V pětadvaceti letech jsem byla dost tvrdá a cynická. Po této zpovědi jsem plakala jako nikdy ve svém životě pokáním a obrovskou touhou po Bohu. Vždy jsem věděla, že Bůh je, ale nevěděla jsem, jak ho uchopit, co hledat. Na Křiževaci všechny mé otázky zmizely, protože on sám se stal tou odpovědí. Kněz, který byl se mnou, mě povzbudil k darování života Bohu.

Po této události začala úplně nová etapa mého života. Touha po Bohu je od té doby ve mně stále. Zůstala jsem v Medžugorje a pomáhala otci Slavko Barbaričovi a spolupracovala s vizionáři. Pomáhala jsem jim s překlady. Jezdili na mise do různých zemí. Zde jsem zažila, co znamená nést Boží pokoj. Vizionáři přijímali pokoj do svých srdcí každý den a potom o něm svědčili druhým. Bůh nám dává naše dary pro druhé. Pokoj můžeme rozdávat, když ho máme. Když prosíme o pokoj a máme nenávisť ve svém srdci, tak to nefunguje. Každý pravý pokoj začíná v hlubině našeho srdce a toto je škola obrácení, škola Panny Marie, do které nás zve v Medžugorje. Žila jsem v Medžugorje v době války a Panna Maria nás učila, jak žít s Božím pokojem v srdci, jak žít lásku a odpuštění. Zažila jsem zde bombardování a je to něco strašného. A je obrovské pokušení nenávidět ty, kdo to působí. Pod Křížem se odehrávala válka všech válek a

Panna Maria má vše prožité z vlastní zkušenosti.

Ještě bych chtěla popsat, jak vnímají Pannu Marii vizionáři. Říkají, že než přijde, tak se objeví krásné teplé světlo. Ivan říká, že vnímá, že přichází z ráje. Občas mu dala možnost zahlédnout nádhernou skutečnost za ní. Jako by v pozadí viděl tu krásnou říši, z které přichází. Že prý neexistují slova, která by ji popsala. Mluví o nádherné přírodě a šťastných lidech, které viděl za ní, o andělech. Ivan říká, že když se jí dívá do očí a kontempluje ji, tak vnímá, s jakou ohromnou láskou se na nás dívá. Ona se nikdy nedívá na zástup, ale tobě do očí. Při zjevení je vidět, že zná každého, kdo tam je, do hloubky a její oči jsou plné něžnosti a někdy i slz radosti. Někdy udělá takové gesto, jako by nás všechny chtěla obejmout a přitisknout na své srdce. Je to naprosto osobní mateřská láska plná veliké úcty ke každému z nás. Často k nám vztáhne ruce a žehná nám jako matka. Požehnání vychází z jejího srdce. Vidí ji jako pokornou Boží služebnici. Poté se obrátí k nám jako Královna. Vizionáři říkají, že toto je Boží pokoj. Pramen jejího i našeho pokoje je Ježíš Kristus. To, že budeme šířiteli pokoje, může proměnit tvář země. Panna Maria stále opakuje, že každý z nás je velice důležitý pro její plán spásy pro tento svět.

Zdroj: <http://konference.cho.cz/>

Jana

Celostátní setkání mládeže v Hradci Králové

Tento rok probíhalo celostátní setkání mládeže v Hradci Králové od 9. 8. do 14. 8. 2022. Celostátní setkání mládeže se koná zhruba jednou za 5 let. Myšlenka spočívá v tom, že se sejdou mladí lidé ze všech koutů České republiky a společně se účastní programu, který má za účel posunovat jejich víru vpřed.

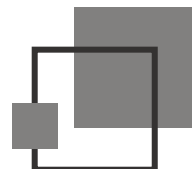
Letošní hlavní téma CSM bylo: „Vstaň, udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl.“ Každý den měl však své vlastní téma či motto, které se dále rozebíralo v diskuzních skupinkách, složených z náhodně vybraných lidí podobného věku.

Nám se velice líbilo, že většina programu byla dobrovolná. Mohly jsme si program navolit tak, aby nám vyhovoval. Také se nám líbilo, že v blízkém okolí bylo k dispozici mnoho stánků s relativně levným občerstvením. Díky tomu se neprohloubila jen naše víra, ale i kapacita našich žaludků.

Obě jsme se také shodly, že nejsilnější zážitek z celého CSM byl koncert GODZONE – křesťanské kapely, jejíž koncerty můžeme vřele doporučit.

Přemýšlíte-li o účasti na příštím celostátním setkání mládeže, určitě neváhejte a potěšte svou účastí další mladé křesťany a třeba i nás dvě.

Jana Hájková a Magdalena Králová (Brno)

Den národnostních menšin

„Když v Kuřimi je farář...zvú si ho aj na oběd...je jejich druhý tata...šecí možú dobře spat!“ zněl v neděli odpoledne hit kapely Ponk. Kapela přizpůsobila text písně a věnovala ji otci Filkovi. Ale nepředbíhejme. S hudebními kusy na pódiu už po druhé hodině odpolední začaly kuřimské ZŠ a MŠ. To bude radosti, až se děti uvidí v městském videomagazínu! S drobnými přestávkami pak program pokračoval sborem Fran Grebič, kuřimským K-durem, a zmíněným triem Ponk. Právě tito umělci využili výjimečnosti kuřimského Dne národnostních menšin a vybrali si toto datum pro jejich úplně poslední koncert. Divácky nejatraktivnějším bodem však byla jako obvykle tombola. Po ní se vcelku husté zástupy návštěvníků rychle rozplynuly. A tak, přestože bylo ještě docela vlídné počasí, kapelu The People si kolem půl

sedmé užilo už jen asi třicet posluchačů. Ti však spokojeně trsali na popové hity v bigbandových úpravách.

Tento ročník byl výjimečný také dosud nejvyšším zastoupením národnostních menšin. Ochutnávalo se tak vše možné od japonské miso polévky po klasický (ale vynikající) maďarský guláš. Taky mimo areál zámku byl přichystán program. Například návštěvníci kostela viděli výstavu velkoformátových fotografií.

Pokud jste nebyli, můžete si zoufat, protože to stálo za to. Na DNM se ale můžete těšit zase za rok. Slyšel jsem nejmenovaného fotbalového trenéra prohlásit: „To bylo...Boží!“ Co víc si římskokatolická farnost jako pořadatel může přát?

Pavel Rajmíc

Proběhla jedna veledůležitá zářijová svatba...

Až se narodím, budu mít dvě babičky, dva dědečky, tři prababičky, dva pradědečky, pět tet, šest strejdů, sedm bratranců a jednu sestřenicí. Můj tatínek Jakub si vzal maminku Štěpánku přesně v den svých třicátých narozenin (říkal to pan farář v kostele). Dědovi Jaromírovi se rosily oči, když vedl maminku k oltáři, a obě babičky měly slzy v očích už před kostelem, když začala celý obřad zpěvem i nástroji doprovázet „Jednotka rychlého nasazení“. Tatínek si při mši polil ruce voskem a pokapal i obětní stůl. Celý kostel byl plný lidí a krásných květin. Všichni se radovali, před kostelem zpívali a připíjeli na zdraví novomanželů.

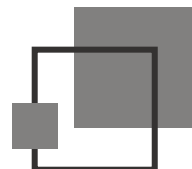
Při obědě jsem si chvilku zdřímnul. Strejda Tomáš byl prý taky zralý na spaní, ale to nechápu proč, když mu je osmnáct let. Všem moc chutnalo (i tetě Dorotce, která nejí maso). Pak všichni chodili do „meditační zahrady“, kde se fotili takovým foťákem, ze kterého vyjždějí fotky hned. Lepili je do knížky, kterou připravila a nakreslila teta Veronika, a psali tam mamince a tatínkovi něco na památku. Až poporostu, budeme si ji prohlížet a taky tam něco nakreslím. Potom se krájel třípatrový dort, jedly se sladké dobroty, zpívalo se, tancovalo, grilovalo, zase zpívalo a tancovalo. Maminka se hodně smála, tatínek se radoval a já vám tady prozradím, že se milují a tomu se prý říká láska. Už se nemůžu dočkat, až se narodím.

P.S.: Ještě jsem vám zapomněl říct, že královnu tanečního parketu se stala moje prababička Věruška, která ve svých 81 letech přišla po půlnoci na parket se slovy: „Dejte tam něco rychlejšího, mládeži, ať se to tady trochu hýbe!“

Perník (přezdívka prvorozeného novomanželů Planerových)

Foto: Jana Ovčáčková

Farní tábor 2022

V termínu 13. 8. 2022 – 20. 8. 2022 proběhl již počtvrté kuřimský farní tábor organizovaný Společenstvím mladých, který se tentokrát konal v dalekém městě v severovýchodních Čechách, v Hostinném. Účastníků jsme měli, ostatně jako každý rok, hojný počet, celkem nás bylo 56, z toho 36 dětí a dalších 20 lidí tvořili vedoucí, praktikanti a jiné pomocné síly. Celotáborová hra „Sherlock Holmes“ zaznamenala mezi dětmi velký úspěch. Ty se po celou dobu těšily z různých aktivit zaměřených na kreativitu, sportovní výkony či logické myšlení, které byly doprovázené úvodní

úžasný program i nám, vedoucím, neboť z této „únikovky“ jsme si odnesli mnoho zábavných anekdotek.

Naši přítomnost v sudetském kraji Hostinném uvítal zvláště polský farář Stanisław Sikora, který měl lidově řečeno „druhé Vánoce“ při pohledu na kostel plný mladých lidí. A protože byl otec moc milý a nadšený z tohoto setkání s námi, pozvali jsme jej do „čajovny“ (na večerní program), aby nám povykládal o životě v jeho farnosti. Během týdne jsme s dětmi vyrazili na výlety do okolí, hojně jsme užívali prostorů lesnatého parku a nechyběl ani

tematickou scénkou sehranou vedoucími. Dále probíhaly oblíbené dopolední programy, tzv. workshopy různého zaměření. Přestože nám počasí dle předpovědi nemělo hrát do karet, rodiče, farníci a jiné dobré duše nám vymodlili příjemné denní teploty a sluníčko. Zajímavým zpestřením našeho tábora však byla neočekávaná návštěva paní z krajské hygieny. Přes mnohé počáteční obavy jsme s pomocí Boží na tomto nejistém poli uspěli, a ještě jsme si pochvalovali, jak tato dáma nachystala

společenský večer vrcholící programem s názvem „Hostinné má talent“. Závěr našeho tábora byl zakončený tradičním táborákem, tentokrát v malebném lomu. A osobně mohu říct, že to byl pro mě jeden z nejsilnějších momentů, když jsem si při pohledu na každého človíčka v tom obrovském půlkruhu mihotajícího ohně a svitu hvězd uvědomila, jak je tento tábor velkým požehnáním a nádherným společným dílem.

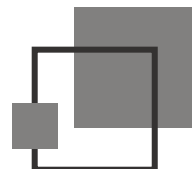
Veronika

Farní dovolená rodin srpen 2022

Letos to bylo poprvé, co jsme se zúčastnili farní dovolené. Pro nás to znamenalo výzvu. Neuměli jsme si představit, jak to bude fungovat. Máme tři kluky – pětiletého, tříletého a jednoletého – a pokud jsme někde v červenci byli, tak jsme si neodpočali, a tak jsme před farní dovolenou přemýšleli, zda to neodpískáme. Představa, že si neodpočineme, že nás děti budou natolik zaměstnávat, nám byla takovým odstrašením, že jsme zvažovali výlety z domu a návštěvu rodičů. Nakonec převážila chuť strávit čas s mými „chlapskými“ přáteli a jejich rodinami. S odstupem hodnotím toto rozhodnutí jako velmi dobré. Ten týden byl pro nás opravdu dovolenkový, bylo to příjemné a i s dětmi jsme si to užili. Zajímavé pro nás bylo zvláště to, že jako rodina jsme se s nikým neznali a za celou dobu jsme tento handicap nevnímali. Naopak v nás toto přijetí vyvolalo pocit, že jsme někde s našimi přáteli a že určitě chceme příští rok jet znovu.

Láďa Bušek

Diecézní pouť rodin v Předklášteří

Poslední srpnovou sobotu se rodiny, především ty s malými dětmi, sjely na pouť do Předklášteří u Tišnova. Hlavní myšlenkou akce je uvědomit si, že za tradiční rodinu je potřeba se modlit, ale zároveň si užít společenství s věřícími z jiných farností.

Změna místa pro tuto akci po letech, kdy se pouť konala na Zelené hoře u Žďáru nad Sázavou byla většinou účastníky velmi vítána. Kdo klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie s přilehlým areálem až tak nezná, si výběr místa pro krásný rozlehlý park v okolí kláštera mohl jen pochvalovat.

„Čas se stává investicí, pokud jej někomu věnujeme, a těmi prvními na řadě jsou naši blízcí v rodině. Je to nutná podmínka toho, aby se obyčejný čas – čili chronos – změnil v čas milosti – tedy kairos,“ uvedl ve slovní hříčce při promluvě brněnský biskup Pavel Konzbul.

Bohatý doprovodný program, ve kterém si mohly vybrat všechny generace zaštitilo Centrum pro rodiny. Také byly nachystané komentované prohlídky kostela, pivovaru, muzea a květinové zahrady Plantée.

S velkým nadšením si naši kluci prošli stanoviště s úkoly týkající se brněnské diecéze, zajezdili si na čtyřkolkách a zhlédli legrační divadlo. Za vše patří organizátorům velké dík, bylo to fajn!

A.J.

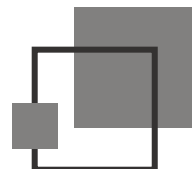
Cyklopout' na Vranov

Letošní cyklopout' by se s trochou nadsázky dala nazvat „Císařská jízda“. Vydalo se nás na kole sedm a všichni měli příjmení Císař/Císařová. ☺ Počasí sice bylo proměnlivé a chladnější, ale celou cestu k vranovskému kostelíčku nám nezapršelo. Díky vyššímu tempu naší skupinky jsme pak mohli v klidu posedět u Lelkovadla a poté i na samoobčerstvovacím stánku na kraji Vranova. Mši svatou v 15 hodin vedl novokněz P. Jan Kříž, kaplan ve Velkém Meziříčí, který nám po skončení poutní mše uděloval po skupinkách své novokněžské požehnání. Potěšilo mě, že na mši dorazili další poutníci z naší farnosti. Na zpáteční cestě nám do Lelekovic mírně pršelo, ale s pláštěnkou se i toto zvládlo a dojeli jsme zpět do Kuřimi v pořádku. Takže pout' úspěšně proběhla navzdory proměnlivému počasí.

Otázkou zůstává, zda tuto pout' pořádat i další rok. Možná se to nezdá, ale i taková „drobná“ akce vyžaduje určité organizační úsilí a je pak trochu škoda, když farníci tuto příležitost nevyužijí. Termín akce je vždy s dostatečným předstihem zveřejněn. Budeme se těšit na příští ročník, pokud se uskuteční. Záleží na vás – na farnících. Budu rád za každý váš názor, ať záporný nebo kladný, popřípadě za jakýkoli nápad, jak změnit formát, aby se cyklopout' stala oblíbenější.

Milan Císař

Zlatá sobota v Žarošicích

Již druhým rokem jsme obnovili naši pouť v krojích a se soškou Panny Marie Vranovské na hlavní pouti v Žarošicích v sobotu 10. září. Tato pouť je známá a velmi navštěvovaná poutníky z blízkých i vzdálených míst, a dokonce sem jezdí i velký zástup slovenských poutníků. Největším lákadlem na této pouti bývá večerní krojovaný průvod s osvětlenými soškami Panny Marie. Tento průvod sahá hluboko do historie, kdy mariánští ctitelé přenášeli sošku Panny Marie do farního kostela v Žarošicích, protože filiální kostel byl zamčený a oni chtěli mít mši svatou.

Touto poutí jsme někdy před 25 lety začínali naše krojované poutě. Jsme velmi rádi, že se stále najde pár vytrvalců a můžeme jít společně s dalšími 30 - 40 procesími. Kéž vydržíme v našem úsilí a dokážeme předat tyto vzácné hodnoty mladším farníkům, kteří by dál pokračovali v těchto hezkých a bohulibých tradicích.

Milan Císař

Noc kostelů v Moravských Knínicích

Letos poprvé se k tradiční a oblíbené akci Noc kostelů připojil také filiální kostel v Moravských Knínicích. Během dvou podvečerních hodin čekal na návštěvníky výklad o historii kostela, o varhanách a o zvonech ve věži. Historii kostela poutavě podal místní kostelník Stanislav Krčma. Kostel byl vysvěcen roku 1366, nejnižší partie obvodového zdiva presbytáře však mohou být i o více než 100 let starší. I pro mě, pravidelného návštěvníka bohoslužeb, bylo překvapením, jak se kostel postupně zvětšoval a jak měl místy pohnutou historii. Polovina posluchačů se poté odebrala k varhanám. Zde je čekal interaktivní výklad o tom, jak tento geniální nástroj funguje, a také povídání o historii a opravách našich knínických varhan. Zde jenom zmíním, že nástroj pochází z roku 1844 a zřejmě byl původně sestaven pro jiný chrám. Do Knínic byl zakoupen později pod podmínkou si vynutily řádné - jejich "zalomení" Nemohla chybět ani nižší mohli posluchači naladění nástroje po konstrukci. O postaral varhaník Ka-

Druhá polovina zdolat značně delší na věž kostela. Ve František Kšica s velkým nejen o historii "velkého" a "Umíráčjak se zvonilo dříve a byl opravdu autenticita se osobně opravnu zvonů v minulosti návštěvníci pak obdrželi dvě odměny - výhled na Knínice z okýnek věže, jaký se jen tak nenaskytne, a mimořádné zazvonění zvonů na konci prohlídky.

1844 a zřejmě byl původně sestaven pro jiný chrám. Do Knínic byl zakoupen později pod podmínkou si vynutily řádné - jejich "zalomení" praktická ukázka, při ocenit perfektní stav a nedávné generální reprogram "na kůru" se rel Dvořák.

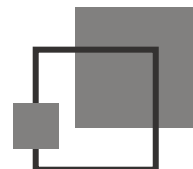
návštěvníků musela schodiště - vedlo totiž zvonici je očekával mi zajímavým výkladem našich dvou zvonů, ku", ale také o tom, jak nyní. A výklad to tický, protože pan Kši-automatického pohoúčastnil. Všichni ná-

Pod schodištěm na věž si mohli přítomní prohlédnout již zabetonovaný vchod do podzemní chodby, která podle některých pramenů vedla pod kopec Strážná v obci, podle jiných až na hrad Veveří.

Na závěr programu vystoupila místní schola. Účastníci Noci kostelů se mohli spolu s účinkujícími ztišit a lépe nasát atmosféru chrámu při zpěvu písní z Taizé.

Noc kostelů chápeme jako výbornou příležitost, jak zpřístupnit kostel těm, kteří jej pravidelně nenavštěvují, nebo třeba chovají k církevním obřadům i antipatie. A pro pravidelné návštěvníky kostela je velkým přínosem si uvědomit, jak je dobře, že zde kostel svaté Markéty máme.

Marie Dvořáková, spoluorganizátorka

Den národnostních menšin podruhé

V neděli 18. září 2022 proběhl na nádvoří kuřimského zámku Den národnostních menšin. Návštěvníci měli možnost navštívit stánky s tradičními pokrmy, poslechnout si nejrůznější národní písně a později i jazzovou skupinu The People. Program však nekončil hned za zámeckou branou. Náš kuřimský kostelík měl také co nabídnout. Přátelé z komunity Emmanuel připravili návštěvníkům příjemný hudební zážitek – z kůru kostela se nesly nejen melodie písní Taizé. Kdo chtěl, mohl si tak odnést i zážitek duchovní. Kulturní náplň však nespočívala jen v muzice, ale i v prohlídce kuřimského domu Páně samotného. V chrámové lodi se lidé mohli dozvědět bližší informace o členění katolického kostela, o obrazech a sochách svatých z uměleckého stejně jako náboženského pohledu. Kromě toho byla mimořádně otevřena i kostelní věž. Ti, kdo si troufli vystoupat až nahoru na zvonici, mohli cestou spatřit severní

oratoř sloužící v předchozích staletích vrchnostenským úředníkům jako prominentní místo ke sledování bohoslužby, staré srdce zvonu z r. 1957 a konečně pak samotné zvony. Pod třemi svatomagdalskými zvony, sv. Václavem (1888), sv. Antonínem (1957) a umíráčkem (1946), si zájemci mohli vyslechnout stručnou historii celého kostela a také příběh zvonů, poznamenaných válečnými rekvizicemi. Mezi návštěvníky byly zastoupeny všechny věkové kategorie a každý si na zvonici našel to své. Tatínky často zajímal princip ovládání zvonů, děti si na zvony mohly samy zazvonit, další z příchozích se doptávali na bližší historické zajímavosti... Hojná účast dává tušit, že naše kuřimská svatá Maří Magdaléna stále láká a má nám co nabídnout.

AJ (autor provázal na věži kostela)

Medový den v Kuřimi

Již se stalo tradicí, že i naše farnost se aktivně zapojuje do této městské kulturní akce a zamlouvá si zde svůj stánek, na kterém nabízí občerstvení. Vždy se snažíme, aby skoro všude byla obsažena složka – MED. Letošní rok jsme jako obvykle prodávali párky v rohlíku a 2 druhy hot dogů, kde máme hořčici s přídavkem medu. Dále jsme nabízeli medové perníčky a meduňkovou limonádu s přídavkem medu.

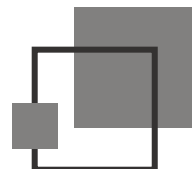
reprezentovat naši farnost. Chystání takového stánku ale není organizačně nic jednoduchého. Největší poděkování za tento počín patří manželům Sádlikovým. Také moc děkujeme Janě Hromčíkové, Markovi Motyčkovi, Pavlovi Juračkovi a všem ostatním, kteří se více či méně zapojili do organizace a obsluhování na stánku. Příští rok se opět těšíme na viděnou na Medovém dni.

Novinkou letošního roku bylo medové pivo uvařené speciálně jen na tuto akci. Benedictus Mellis 18° IPA je svrchně kvašené, polotmavé, 3x chmelené, nepasterizované, nefiltrované pivo s obsahem alkoholu 8,5 %. Toto silné pivo jsme točili jen do menších kelímků a mělo velký úspěch, dotočilo se už před koncem akce. Na vedlejším stánku jsme ještě nabízeli různé dekorativní předměty domácí výroby a reklamní předměty propagující léčbu cystické fibrózy.

Přes ranní rozpačité počasí se vše kolem poledne uklidnilo, a dokonce i vylezlo sluníčko, což zřejmě pomohlo velké návštěvnosti v odpoledních hodinách. Na pódiu pak byly k vidění pohádka, cimbálka a vystoupení skupiny Holki. V průběhu dne se konaly soutěže pro děti, dílničky, malování na obličej a další aktivity.

Myslím, že všichni návštěvníci mohli být spokojeni. My jsme spokojeni byli a těší nás, že tímto způsobem můžeme ve městě

Milan Císař

Pěší pouť na Vranov

V 7 hodin ráno jsme startovali z Moravských Knínic již bez kapek deště, což byl zázrak oproti počasí, když člověk v 6 hodin ráno vstával. V té době byla obloha zamračená, poprchalo a vypadalo to, že počasí se nemíní umoudřit. Panna Maria se postarala po celý čas našeho pěšího putování, ale i během krojovaného procesí na mši svatou a ze mše svaté na Vranově.

A teď něco málo k počtům... Z Moravských Knínic vyrazili 4 poutníci a po cestě se k naší velké radosti přidávali další, až nás k Vranovu putovalo 18 a 2 psi. V kuřimském kostele nám pan farář vyprošoval požehnání na cestu, my jsme o požehnání z nebe prosili také během putování při modlitbě růžence, dokonce jsme na Lelkovadle Panně Marii i zazpívali a náš trénink se vyplatil, protože při procesí v krojích jsme se ničeho nebáli a pěkně jsme zanotovali i tradiční píseň „Vranovské kostelíčku“. Během cesty vládla přátelská nálada, živé rozhovory, kochání krajinou, prostě vše, co k takové pěší pouti patří.

Velký dík patří těm, co svou účastí přispěli k udržení tradice krojovaného procesí. Folklor je osobitým vyjádřením toho, kam náležím, je velikým odkazem

našich předků, ale především je jedním z darů, kterými můžeme těšit jeden druhého, sebe, ale i samotného Boha, od kterého vše pochází.

Bůh má rád jednotu a tak díky špatnému počasí posunuli kníničtí skauti svou pouť právě na stejné datum. Z již zmíněného odpočívadla plného lelků, kde se naše cesty potkaly, jsme tedy vyrazili již jako jedna parta. Procesí bylo vylepšeno skautskými kroji, holky se hrdě chopily pentlí, které zdobily věnec kolem Panny Marie a kluci s křížkem, vlajkou a věnečkem vedli celé procesí. Moc nás potěšilo, když jsme na Vranově spatřili mnoho známých tváří z naší farnosti, těch, kteří třeba nemohli jít pěšky a doputovali autem proto, aby s námi sdíleli jedno společenství.

Jaký může mít cíl taková pouť? Tak například navštívit Pannu Marii a popřát jí k jejím narozeninám. Sice jsem s ní osobně nemluvila, ale alespoň doufám, že jsme ji udělali radost ☺ a taky věřím, že jsme nám všem – kníničákům a kuřimákům - vyprosili hojnost Božího požehnání.

Hana Švábová

Arcibiskup Graubner v nejnovější knize vyzdvihuje nezměrnou hodnotu a důstojnost každého člověka

Letošní léto se neslo ve znamení významných změn v tuzemské církvi. Novým brněnským biskupem byl na konci června slavnostně jmenován Pavel Konzbul. Novým pražským arcibiskupem byl 2. července jmenován dosavadní olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Ve své nejnovější knize *Zbožnost je užitečná ke všemu* podává svědectví o boji s nemocí covid-19. Především se však zamýšlí nad správným nastavením dnešních křesťanů a otázkou lidské důstojnosti a účinků, jež z ní vyvěrají. Graubnerova útlá knížka proniká do mnoha oblastí. Celé dílo je prochnuto autorovou zkušeností se zápasem o život v důsledku onemocnění covidem-19. Nově zvolený biskup z boje vyšel naštěstí vítězně, s chválou a vděčností na jazyku a jistou proměnou osobního duchovního života. Kniha je prosycena velikým množstvím citací Písma, svatých a jiných duchovních autorit. Vedle vlastních, dozajista kreativních myšlenek jsou tedy texty opřeny o osobnosti různých dob i míst. Projevuje se arcibiskupova skromnost a lojalita. Snoubí se tak s jeho biskupským heslem „Co vám řekne, učiňte“. Jedním z prvních témat, jimiž se Graubner zabývá, jsou důsledky koronavirové pandemie. Narovnání vztahů dle něj bude náročnější než samotné překonání nemoci. Toto období, myslí si, napomohlo pandemii relativismu, kde mnozí za absolutní považují jenom své já. Problém vyhraněných názorů a vyostřených sporů pak není věcí koronaviru, nýbrž pokory a lásky k pravdě. Nejsme vlastníky pravdy, upozorňuje arcibiskup, ale hledači

pravdy. Jsme na cestě k pravdě, a proto se můžeme setkávat s různými stupni poznání pravdy a pohledy z jiného úhlu. Diskuse není možná bez otevřenosti, bez společného hledání pravdy. Graubner moudře rozlišuje znalosti diskutujících – nepopírá, že v takovém hledání může někdy pomoci i dítě či člověk nevdělaný, přece však za důležité považuje vzdělání v konkrétním oboru. Vyzdvihuje nutnost větší pozornosti názorům skutečných odborníků. Dále se duchovní věnuje tématu vnitřní kázně. Ta dle něj vyžaduje řád a pravidelnost.

V oblasti postu kupříkladu tak nejde pouze o to nejíst nebo nejíst příliš, ale taktéž jíst pravidelně, zdravě a s ukázněností. Projevem vnitřní kázně je i časné vstávání a večerní uléhání. Řád není svěrací kazajkou, avšak pevnou a pružnou kostrou. Tato kostra zná výjimky, ale výjimka nemůže být častější nežli pravidlo. Uměřenost a kázeň, upozorňuje arcibiskup, se týká i přiměřené tělesné námahy a uspořádání času. Právě času věnuje duchovní několik dalších odstavců. Opírá se o myšlenku kardinála Tomáše Špidlíka, že od Boha dostáváme přesně tolik času, kolik potřebujeme. Graubner tuto ideu dále rozvádí: jestli je tomu tak, pak správné využití času je věcí duchovního života. Zdravý duchovní život vede k naplněnému životu a bohatým plodům, aniž bychom byli uhonění. Arcibiskup se v textu opakovaně vrací k postmoderní relativizaci všeho, kterou považuje za veliké nebezpečí. Tuto relativizaci staví do protikladu k učení řádu benediktinů, kde

pouhé jejich heslo „modli se a pracuj“ svědčí o kázni a řádu s pevně danými hodnotami, jež je třeba poznávat a naplňovat. Jan Graubner poukazuje vedle relativizace rodiny, neřesti či cnosti na zpochybnění samotné definice člověka. Kdo je člověk? ptá se arcibiskup. Jakou má hodnotu? Odpověď hledá v Písmu. Když člověk zneužil svobodu a svou chybu nebyl schopen napravit, stal se Bůh člověkem a šel na kříž, aby člověka vykoupil. Člověk má tedy cenu Boha, který za něj zemřel. To je člověk! Dnešní člověk se však příliš soustřeďuje na sebe, na svoji kariéru, úspěch. Namísto zaměření se na službu je soustředěn na svůj kariérní růst. Přestává pociťovat pokoru a úžas nad tím, jak a kým byl stvořen. To má četné důsledky. Autor jmenuje například nedostatek spravedlnosti ve společnosti. Spravedlnost je podle něj ctnost, která směřuje na jiného člověka. Člověk pohlcený sebou samým není schopen spravedlnosti vůči nikomu.

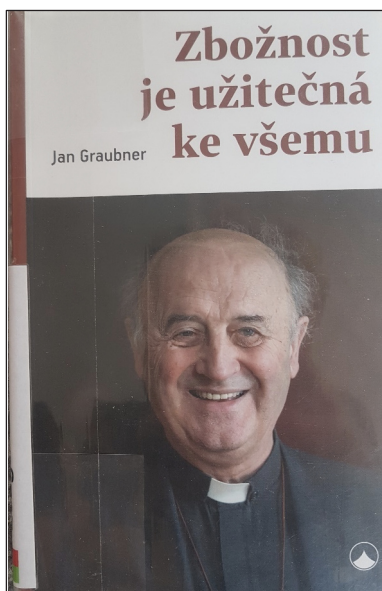
Další potřebnou ctností je cit. Ten je Graubnerovými slovy velmi důležitým motorem i pojivem vztahů, avšak nesmí být odtržený od reality. V takovém případě může totiž klamat. Hrozbu především pro mladé vidí ve virtuálním světě, jenž je odtržený od reality a vytváří tím pokušení chápat i duchovní život jako virtuální realitu. V neposlední řadě Graubner zmiňuje úctu a věrnost, rozhodujícími zejména pro partnerský život. Arcibiskup tyto dvě cnosti nazývá ochranným pouzdrém lásky. Věrnost napomáhá žít svůj závazek vztahů; je potřebná k dostatku síly pokračovat ve společné cestě až k cíli. Z nezměrné hodnoty každého člověka bývalý olomoucký arcibiskup vyvozuje

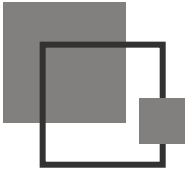
napříč textem několik závěrů. Božím darem vyvstávající z hodnoty člověka je radost, o níž platí, že čím víc jí rozdáme, tím více jí máme. Radost je charakteristickým znakem křesťanů, kteří opravdu uvěřili, že jsou vykoupeni. Bratrská láska zvětšuje schopnost radovat se a uschopňuje těšit se z dobra druhých. I proto by jakákoli výchova neměla začínat poučováním, nýbrž probuzením lásky. Láska se vztahuje též k tématu ekologie, jemuž duchovní věnuje celou kapitolu. Dle něj je nezbytné nejprve přijmout vlastní tělo

jako Boží dar, pak můžeme přijmout jako Boží dar celý svět. Uvědomění si lidské důstojnosti může vést k jistému vyzařování neboli vyjadřování Boží lásky prostřednictvím skutků. Ono vyzařování jako nonverbální komunikace, píše arcibiskup, je účinnější a srozumitelnější než slova poučení. Je-li poučování proniknuto vyzařováním, pak je přijímáno. Jako závažnou výzvu Graubner vnímá vytváření společenství, v jehož středu bude skutečně Kristus. Je

presvědčen, že poté poroste touha být s Ježíšem a též láska k církvi. Arcibiskup vidí tuto radikální změnu nejen jako pouhý úkol v řadě dalších povinností, avšak pojímá ji jako skutečnou a hlubokou proměnu vedoucí vyjma jiného k uzdravení církve. Jde o absolutní upřednostnění Krista před sebou samým, což vede k zapření sebe sama. Zároveň ale také k nejlepší možné vlastní seberealizaci a sebezdokonalení až ke svatosti. Pak budeme svědky zázraků a oživení církve a jejího nového růstu, který bude dílem samotného Krista.

Martin

Vy jste Božím „TEĎ“

svěží rubrika (nejen) pro mladé

Při mši svaté se děje něco kosmicky unikátního

Rozhovor s Ivanem Kaniou o tom, proč a jak slavit mši svatou

Společně s Ivanem, devadesátiletým zasvěceným bratrem komunity Emmanuel, usedáme k rozviklanému stolu a začínáme naše setkání modlitbou. Ivan při ní prosí Ducha svatého, aby nás vedl naším rozhovorem a otevíral nám oči i srdce. Než vyslovím první otázku, Ivan mě odkazuje na Konstituci o posvátné liturgii, dokument přijatý na Druhém vatikánském koncilu, který se stal základem pokoncilní liturgické reformy.

Jak jsi prožíval mši jako mladý?

Nijak hluboce, jako normální církevní obřad, ve kterém jsem už od dětství spoluúčinkoval jako ministrant. Naše ministrantské společenství bylo úzce spjato se skautskou družinou. Do mešní liturgie jsem nijak nevníkal. Dobře jsem znal tehdy užívané latinské liturgické texty, ale nějak jsem je neprožíval. Avšak čím jsem starší, tím díky Bohu smím prožívat mši svatou hlouběji a opravdověji. V současnosti je pro mě mše svatá vrcholem každého dne.

Myslíš, že je to především dar, anebo hrají velkou roli taktéž vlastní schopnosti?

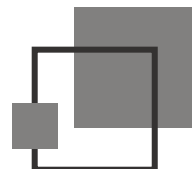
Samozřejmě na prvním místě se jedná o dar. Jde o to, abych dar přijal. Pán si mne už poté vede. Teprve až v posledních letech jsem si uvědomil, co se při samotném proměňování děje. Že se jedná o událost, které nemá v kosmu obdoby. Svou přítomností Bůh naplňuje svá slova: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa“ (Mt 28,20). Všimněte si, že svůj příslib ničím nepodmiňuje. Slavení liturgie není stereotypem, ačkoli se nám to tak může zdát. Pokaždé jde o jedinečnou událost. Bůh mi dává dnes a denně milost být účasten této svátosti a schopnost přijímat její ovoce.

Vrátíme se do minulosti. Mnoho let jsi prožil v komunistických lágrech. Co sis počal v měsících a letech, během nichž jsi nemohl slavit mši svatou obvyklým způsobem? A chyběla ti běžná bohoslužba?

Chyběla? Úvodem musím říct, že Pán má mnoho způsobů, jak se nás dotknout, navázat s námi vztah na neznámých, cizích až nepřátelských místech. Mše je pouze jeden z těchto způsobů. Tehdy jsem nebyl natolik zralý, abych nemožnost účastnit se bohoslužeb bral jako podstatný defekt.

Kolik ti tehdy bylo let?

Mělo to svůj vývoj, začalo to v devatenácti letech, kdy na mě režim zatlačil požadavkem, který jsem nemohl splnit (šel bych proti vlastnímu svědomí) a on se mi odvděčil tím, že jsem nebyl připuštěn k maturitě a ze školních lavic mě poslal do špinavé fabriky. Posléze jsem se dostal do vězení. Ale co chci říct: nikdy, nikdy v průběhu let věznění jsem se neocítl ve stavu opuštěnosti Bohem. Samozřejmě tam tací byli, kteří se cítili opuštěni. Ale Bůh zřejmě věděl, že v té době jsem pocíťování Jeho přítomnosti bytostně potřeboval. Cítil jsem ji, i když jsem byl několik měsíců v naprostém osamocení, v malé místnosti s tureckým záchodem a postelí, odkázán na

milost a nemilost bachařů. Největší strach jsem pociťoval na samotce v Trenčíně, ani tam jsem však neztratil kontakt s Bohem.

Byli s vámi ve vězení kněží?

Několikero měsíců ano, celkem se tam vystřídali myslím tři. Párkrát, když byli bachaři daleko, jsem některému z kněží ministroval (on znal liturgické texty z paměti) a poté nosil eucharistii ostatním vězňům. To ovšem nemělo dlouhého trvání. Po nějaké době absenci kněží nahradily malé skupinky křesťanů, které v lágru vznikaly. Potajmu jsme pašovali a mezi ostatní věřící šířili liturgické texty (*usmívá se*), tudíž potom bylo možné účastnit se jakési nouzové bohoslužby slova. Ale přirozeně Bůh je přítomný i ve slovech Písma. (*Dalších několik minut se oba bavíme Ivanovým líčením vězeňských prohlídek a důmyslných skrýší.*) Druhým extrémem v lágrech byl naprostý nedostatek intimity a samoty, kupříkladu v Leopoldově nás bylo šedesát na jedné cele. V těch dobách bylo klíčové najít si jedince, se kterými sis rozuměl, a zároveň se snažit nikoho si nerozezlít. Kromě intelektuálů tu samozřejmě přebývali i zločinci. Stačil totiž sebedrobnější přešlap a už mohlo lehce dojít ke slovní nebo fyzické potyčce.

Podstatné nicméně je, že jsou určité hodnoty, na které komunisté nemohli. Záleželo jen na mně, zda přijmu Boží nabídku být s ním. On se mnou byl vždycky. Já vždy ne.

Jádrem katolické mše je bezesporu proměňování. Jak jej chápat? Kde na pomyslné ose mezi pouhou symbolikou na jedné straně a realistickou proměnou v Krev a Tělo Páně se proměna při mši svaté nachází? Zdá se mi, že katolická mše svatá je specifická ponecháním velkého prostoru tajemství. Měli bychom tedy mši svatou jako takovou spíše rozjímat, než se ji snažit rozumově pochopit?

Ano, ponechání prostoru tajemství je důležité. Celá mše svatá k proměňování směřuje. Proměňování je skutečnost, která nemá obdoby. To, že je proměňování tajemstvím, je dáno tím, kdo do tohoto tajemství vstupuje. Těsně před samotným aktem proměňování je do liturgie výslovně přizván Duch svatý slovy „posvět svým Duchem tyto dary“. „Vyvolený lid a Bůh jsou jedna bytost. Církev prosí o Ducha svatého, aby konal a lid obnovil tajemstvím eucharistie“ (*citováno z Konstituce*). Následující Ježíšova slova „Kdo jí mé tělo a pije mou krev“ a „Toto je moje tělo, má krev“, která celebrující kněz opakuje, jsou vyjádřením nejhlubší jednoty, nejintimnějšího spojení. Nesmíme si je materializovat, vše je vyjádřené lidskými slovy. A to božské se jimi vyjadřuje velmi těžko, jedině obrazem. Tato slova musela šokovat jak apoštoly, tak člověka, který se s tímto setkává poprvé. Šokuje to, protože se zde děje něco naprosto smyslům nepředstavitelného. Kristus vstupuje do nepatrné hmotné částičky, aby ji proměnil ve své tělo. V tom okamžiku se mění podstata chleba v podstatu Těla Ježíše Krista a to tak, že takzvané případy (jakými jsou kvalita, kvantita, váha, tvar apod.) čili vnější znaky zůstávají. My tu podstatu nevidíme, avšak přijímáme ji skrze sdělení toho, který o této podstatě vypovídá. Tím člověkem je Ježíš, ten, který je strůjcem zázračné přeměny. Již mnohokrát předtím prokázal svou zázračnou moc, ale tentokrát se děje něco, co zcela přesahuje chápání účastníků. Ti jsou odkázáni na víru v toho, který fakt proměny a pravdivost svých slov prokazuje jako jediný buditel smrti a zmrtvýchvstání. V toho, který je pravdivý. Apoštolové uvěřili nejen Jeho krásným a nezvyklým slovům, ale i Jeho činům. I když zpočátku pochybovali, setkali se s ním po Jeho zmrtvýchvstání a utvrdili se v tom, že je skutečně Božím Synem. Později kromě jediného, apoštola Jana, učedníci pro Krista umírají mučednickou smrtí. Za nějaký přelud by nepoložili život. Při mši svaté (*pokračuje pln úžas*) se děje cosi naprosto kosmicky unikátního – Kristus vstupuje do liturgického dění a to takovým způsobem, že se vtěluje do nepatrné hmotné částice, aby byl s námi

a my s ním. To nemá obdoby. A já tomu můžu být přítomen. Až mně to jednou plně dojde, tak padnu na zadek (*směje se*). Bude to až v nebi.

Proč by měla mše svatá probíhat určitou formou liturgie? Proč jsou tak důležitá pravidla a tradice, jimiž se bohoslužba té či oné církve řídí?

Protože se jedná o sérii smysluplných obřadů, které se postupně během času vyvíjely. Tyto obřady mají hluboký význam. K jejich pochopení je výchozím uvědomit si, že nic při mši svaté se neděje zbytečně. Nemyslím tím pouze pravidla obřadu, nýbrž i předměty, jež mši provázejí. Kupříkladu samotný oltář, jenž obvykle stojí v centru obřadu, je znakem obětujícího se Ježíše. Ambon zase místem, odkud promlouvá Hospodin svým slovem k lidu. Veškerá pravidla i předměty a celá liturgie cíleně směřují ke dvěma ústředním částem mše svaté: bohoslužbě slova a bohoslužbě oběti.

Rozličné dílčí rituály, ze kterých je mše složena, tudíž zastřešují slavnost a vedou ji ke klíčovému proměnění?

Ano. A z toho se odvíjí velmi důležitá fáze – svaté přijímání. Pozor, prvním přijímáním není až přijetí eucharistie, ale pozdravení pokoje, které je přijímáním Ježíše v těch, se kterými si navzájem uděluji pokoj.

Čistě z hlediska formy, Ivane, vidíš v katolické podobě bohoslužby něco hodnotnějšího než kupříkladu u protestantských církví?

Je to důležité. Katolická liturgie důsledně vychází z toho, jak liturgii pojmáme z hlediska věroučného i historické věrnosti. Ve Skutcích apoštolů je vzpomínáno, jakým způsobem se učedníci scházeli. Je zde tedy rozdíl daný věroukou: katoličtí křesťané především uznávají přítomnost Ježíše v eucharistii.

Jak prožíváš slavnost mše svaté dnes?

Pokud nejsem nemocný, poslední roky jsem účasten bohoslužby denně. Obřady jsou zdánlivě pořád stejné, ale mně nezevšednily právě pro toho, kde je středem tohoto dění (*důrazně poklepává na stůl*). A to je Ježíš, který si mě zamiloval až k smrti. Dennodenně na bohoslužbu nechodím proto, abych byl čím dál svatější, ale proto abych byl čím dál použitelnější Božím záměrům. Jde o to bedlivě naslouchat a být pozorný výzvě, které přede mne klade.

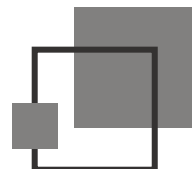
Máš nějaký tip na to, jak se při mši svaté soustředit, jak prostě být v přítomnosti?

Důležitá je vnitřní příprava. Moc neprožívám, když někdo do kostela přiběhne na poslední chvíli... nebo dokonce za poslední chvíli. Nevím, jak se takový člověk připravuje, jestli to stíhá za běhu (*směje se*). Velmi důležitou podmínkou je přečtení a promeditování textů mše svaté.

Jak o mši svaté a o jejím významu mluvit s nevěřícími kamarády a známými? Od čeho se odrazit?

S nevěřícím? S jistými výhradami a limity souhlasím s tvrzením určitých křesťanských sdružení: „Nemluvte o Bohu, jestliže se vás na Něj netáží.“ Jsou ovšem nevěřící, u kterých bych při dodržení této zásady čekal věčnost, a je tudíž potřeba citlivě hovor započít. Rozhodně nezačnu výkladem o eucharistii. Spíše se mu budu snažit poukázat na rozdíl mezi věřícím a nevěřícím člověkem. Z mého pohledu je ideální, když daný člověk sám projeví o mši svatou zájem.

Děkuji ti za rozhovor, opatruj se.

Ježíš textem & videem

tipy na čtení či zhlédnutí

Konstituce o posvátné liturgii – volně dostupná na internetu; doporučuji alespoň zběžně pročíst, navzdory oficialitě je dokument překvapivě čtivý a především přínosný.

Z minulého čísla Petrklíče připomínám doporučení přednášky **Ladislava Heryána** s názvem **Božský tanec Richarda Rohra**.

Martin

Pozvánka na adventní duchovní obnovu

Srdečně zveme na adventní duchovní obnovu s P. Zdeňkem Jančaříkem, která se uskuteční v sobotu **3.12.2022 od 9.00 hodin na faře a v kostele v Kuřimi**.

P. Zdeněk Jančařík je kněz, který působí v salesiánské komunitě v Brně - Žabovřeskách. Věnuje se také překládání a je autorem knih Ty jsi kněz navěky a Žena ať v církvi mluví.

Farní Silvestr

V sobotu 26.11.2022 se v naší farnosti uskuteční oslava konce církevního roku. Vše začne mší svatou v 15.00 hodin v Kuřimi v kostele sv. Maří Magdalény. Po té se přesuneme na faru, kde už bude připraven bohatý program a nebude chybět ani ohňostroji. Přijďte a uvidíte sami.

Charitativní jarmark v České

V neděli Krista Krále 20.11.2022 odpoledne se uskuteční 22. ročník Charitativního jarmarku v sokolovně v České. V sobotu 19.11.2022 se bude konat tradiční charitativní běh.

Výtěžek z prodeje darovaného zboží a občerstvení bude odeslán na vybraný humanitární projekt. Nabídněte nám do prodeje svoje výrobky!

Děkujeme a těšíme se na shledání.

jarmarečníci z České

Facebook: Charitativní jarmark v České

Jitka Baumannová, tel: 777 178 240, Česká

Bára Jordanová, tel: 723 003 319, barior@seznam.cz, Česká

Aneta Smětáková, tel: 737 034 513, Lelekovice

Talk show ZBIGNIEWA CZENDLIKA | Postel hospoda kostel...

Talk show ZBIGNIEWA CZENDLIKA pořádá ve středu 7.12.2022 společenské a kulturní centrum Kuřim. Více informací: www.kulturakurim.cz

Pro vnitřní potřebu vydává farnost v Kuřimi

Uzávěrka příštího čísla je 27.11.2022

Redakční rada: Jana Kolaříková, Dáša Montagová, Eva Ryšavá, Jaroslav Filka, Mirek Strašák, Martin Strašák.

Obálka: Bára Polášková.

Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casospetrklic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele

Časopis Petrklíč je zveřejňován na internetových stránkách: www.farakurim.cz